

nævnt idag, jeg troer, at det var af den høit agtede Finantsminister, at der nylig var afgaaet en Militair med Pension under Navn af Bartpenge. Denne Mand havde Uffled paa Bartpenge, og det er dette, som har frembragt den hele Forvirring. Det er Characterhygen, som ogsaa her har udøvet sin væsentlige og skadelige Indflydelse. En Pensionist anfaae det for en Character at hedde: „med Bartpenge“. Altsaa den Mand, som aldeles ikke var stiftet til at vente paa nogen Bestilling mere, kunde dog ikke finde sig i at hedde Pensionist; han lod sig kalde „med Bartpenge“. Og saaledes fik man disse Bartpenge-Mennesker, som ikke ventede paa nogen Ting, og ved Siden af dem derimod en Mængde virkelige Bartpenge-Mennesker, som helst ønskede, at de aldrig maatte blive paakaldte, og, saa at sige, krybe i Skjul som Pensionister. Derfra skriver Forvirringen sig, men Skylden var ganske simpelt den, som jeg allerede tidligere har havt den Ære at anføre, at de, som gik af med Bartpenge, vare at betragte, som om de endnu stode i Embedsmændenes Række til Regjeringens Disposition, medens derimod Staten endelig havde affundet sig med dem, som gik af med Pension. Det er endogfsaa let at sætte sig ind i, naar man seer hen til de Grene af Bestyrelsen, hvor især Bartpengene have været brugte, og hvor de ogsaa allerbedst passe, nemlig ved Militair-etaten. Der vil man nemlig finde Officerer paa Bartpenge opførte stadigt ved Ministerierne som disponible, og der vil man ogsaa see, at i de Tilfælde, hvor der trængtes til flere Mænd af den Art, der paakaldte man dem, og dersom de ikke vare istand til at give Møde, og der i deres øvrige Forhold ikke var nogen bestemt Anledning til at give dem Pension, saa afgik de uden Pension. Det er skeet i flere Tilfælde, at Mænd, som vare traadte ud ved Reductionen som Officerer paa Bartpenge og siden vare gaaede

over i Classen af Privatmand, som båndt dem saaledes, at de ikke uden stor Ulempe kunde igjen tiltræde deres militaire Functioner, at de, ved at blive paakaldte, have erklæret sig usiktede til at indtræde og ere afgaaede uden nogen som helst Remuneration. Heri ligger den Begrændsning, man maa opretholde. Det er meget sjældent, sat man i Civilbestyrelsen behøver at lade Mænd gaae af paa Bartpenge, det er kun i ganske faa Tilfælde, men det er derimod meget hyppigere Tilfældet og tillige meget nyttigt ved Militair-Etaten. Men det bliver ogsaa kun nyttigt under den Betingelse, at den, som nyder Bartpenge, har derved en lidt bedre Stilling end den, som nyder Pension, og at han er under den Forpligtelse, at han maa indtræde igjen i Krigstjenesten, naar paafordres. Hvad der iøvrigt ogsaa i den senere Tid har bidraget væsentligt til at forvirre dette Begreb, det er netop, at man saavel har bragt Officerer paa Bartpenge som Officerer paa Pension til at indtræde, og man har ikke behandlet dem, som jeg troer man skylder dem, i Forhold til denne forandrede Stilling. Det er jo ganske tydeligt, at naar Officerer, som ere opførte paa Bartpenge, ere forpligtede til, naar paafordres, at tage Tjeneste igjen, saa maa man, om man ogsaa ikke strax vil sætte en saadan Officeer i den Stilling, som svarer til den, han vilde have indtaget, naar han var vedbleven at være i Tjenesten, fordi man med Grund kan sige, at han i den Tid, han ikke har været i Tjenesten, rimeligviis har tabt en Deel af den Dygtighed, som vilde være nødvendig for at beklæde en høiere Charge, den høiere Grad, hvortil hans Kammerater i Mellemtiden ere stegne, dog antage, at han meget snart, naar han viser, at han har denne Dygtighed, maa være berettiget til at rykke op i en til hans Alder og hans tidligere Tjeneste svarende Stilling.